

Hoofdstuk 1

Surrey, 1856

‘Ik moet weg, mama. Het platteland verstikt me. *Jij* verstikt me!’

Georgiana’s moeder kijkt haar aan alsof ze zojuist een klap in het gezicht kreeg. Gekwetst wendt ze haar blauwe, waterige ogen af.

Naarstig probeert Georgiana de pijnlijke steek van medelijden in haar hart te onderdrukken. Als ze nu niet gaat, gaat ze nooit. Ze wil haar moeder niet achterlaten, maar ze kan niet langer in een leugen leven. De vier muren van de cottage komen dusdanig op haar af dat ze nauwelijks nog zuurstof in haar longen krijgt. Ze is inmiddels achttien jaar oud en wil *meer* dan dit.

Er moet meer op deze wereld zijn dan altijd maar de dochter zijn van die zielige kamermeid. Verbannen was haar moeder, naar een cottage op het platteland, omdat ze bezwangerd werd door haar adellijke minnaar. Nooit vertelde haar moeder wie haar echte vader was. Ze beschermde hem na al die jaren nog steeds. Walgelijk vindt Georgiana het. Zij zou zich nooit zo laten ketenen of kwetsen, door niemand, en zeker niet door een *man*. Hoezeer ze ook van haar moeder houdt, ze moet haar vleugels spreiden.

Na een lange, slopende reis komt Georgiana eindelijk met de koets in Londen aan. Het geld dat ze van haar huilende moeder in de hand gedrukt kreeg was al minimaal gehalveerd na het betalen van de rit.

De schemer begint te vallen en het eerste wat haar overvalt, wanneer ze de koets uitstapt, is... de geur. Het ruikt naar vis, kippen, paarden en menselijke uitwerpselen. De glorieuze stad die ze had verwacht aan te treffen blijkt geen haar beter te zijn dan een sloppenwijk.

Weifelend loopt ze over straat, een briefje met daarop een adres in de hand. Een jongeman uit het dorp, met wie ze weleens plezier maakte, had haar dit adres toegestopt. De kamers zouden klein, maar schoon zijn en vooral niet te prijzig. De grote vraag is alleen: hoe komt ze er?

‘Eh- mevrouw?’

De vrouw die ze als eerste aanspreekt, kijkt angstig en snelt weg met haar wasmand als een schild voor haar borstkas gehouden. Georgiana fronsst haar wenkbrauwen en kijkt over haar schouder in de richting waarin de vrouw verdwijnt. Ze trekt de capuchon van haar zwarte, wollen mantel iets verder over haar koperrode haren en loopt door, op zoek naar iemand anders om te benaderen.

Londen is op deze plek allesbehalve chique, vindt ze. Zwervers houden hun bekertjes omhoog in de hoop wat kleingeld te vangen. Er zitten zelfs kindjes op straat te bedelen. Georgiana’s hart krimpt ineen bij het zien van hun blote, vieze voetjes. Kon ze maar iets doen. Ze hoort de woorden van haar moeder in haar hoofd echoën. *Er valt in Londen niks te halen liefje. Er is alleen maar dood, verderf en armoede, terwijl de adel danst en dineert.*

Georgiana weet dondersgoed dat niemand in Londen het ook maar iets kan schelen dat ze een bastaarddochter is van een welgestelde, edele heer. Maar het kleine dorpje waar ze met haar moeder woonde is ze ontgroeid. Iedereen kent haar, kijkt haar na en roddelt over haar en haar moeder. In de grote stad kan ze opnieuw beginnen. Een schone lei. Niemand weet wie ze is. Ze kan haar eigen dromen waarmaken. Haar eigen fortuin maken en er *goed* mee doen.

Opnieuw ziet ze een vrouw, ditmaal een die met haar kindje over straat schuifelt, met wat boodschappen in een mandje.

‘Mevrouw?’

De vrouw kijkt chagrijnig en laat haar ogen een keer over Georgiana’s verschijning glijden waarna ze met haar ogen rolt en door-

loopt. Met een blik naar beneden vraagt ze zich af waarom de vrouw haar zo onbeschaamd bekeek. Draagt ze soms iets gekst? Toegegeven, haar blauwe, katoenen jurk is van een betere kwaliteit dan die ze andere voorbijgangers tot nu toe had zien dragen. De jaarlijkse toelage die haar moeder van haar geheime minnaar ontvangt is – op zijn zachtst gezegd – riant. Het heeft Georgiana nooit aan iets ontbroken. Toch had er altijd een zekere onrust in haar binnenste geroerd. Alsof het kleine dorpje haar niet houden kon, alsof het halstertouw waaraan ze vastgemaakt was ooit een keer zou knappen. Ze wilde voor de rest van haar leven niet meer teren op de zak van haar moeder en het vuile geld van dier rijke ex-minnaar.

Georgiana zucht, slaat rechtsaf en ziet dat deze weg beduidend minder druk is dan waar ze zojuist liep. Instinctief weet ze dat ze een slechte beslissing heeft gemaakt als ze ziet dat de straat uitmondt in een smalle, donkere steeg: een plek waar het licht van de lantaarns nauwelijks bij kan.

‘Verdwaald?’ De zware mannenstem die ze opeens hoort klinkt veel te dichtbij. Ze draait zich met een ruk om en klemt haar tas in haar armen. De schaduw van zijn pet verbergt zijn gezicht half. Het enige wat ze ziet is zijn enge grijns en zijn scheve tanden, die glinsteren in de schemer. Op dat moment denkt ze aan het mes dat zich onderin haar tas bevindt. Ze mag dan wel zo impulsief zijn om in haar eentje naar Londen te gaan, maar ze...